

V bytě je hrobové ticho. Jediným zvukem je jemné šumění vody, která protéká filtrem mého stolitrového akvária. V něm zůstala poslední ryba. Bojovnice. Ještě před několika měsíci jich tam bylo víc. Teď už je tam jen ona. Nebo možná není sama. Každé ráno, vždycky ve stejnou dobu, přeplove do pravého předního rohu akvária. Zastaví se před sklem a chvíli nehybně pozoruje svůj vlastní odraz. Nevím, jestli si myslí, že je tam někdo další. Ale pokaždé tam zůstane dlouho. Možná si stejně jako já vytvořila společnost z někoho, kdo ve skutečnosti neexistuje. Popíjím první doušky horké černé kávy. Přesně té značky, kterou jsme oba milovali. Bez myšlenek. Jen káva. Teplo hrnku v dlaních. Tiché bublání vody. A potom přece jen jedna myšlenka. Vlastně dvě. Teď vstane. Ještě chvíli bude ležet. Potom se zvedne. Nepozdraví mě. Nikdy mě nepozdravila. Jen přijde ke mně, zasune svou malou ruku s dlouhými prsty pod moje tričko a lehce mě podrbe mezi lopatkami. To bylo její dobré ráno. Bez slov. Bez úsměvu. Bez polibku. Romantika mezi námi nikdy nebyla. Ani jsem ji nečekal. Její pohled vždycky směřoval ke kávě. Sedla si naproti mně, vzala svůj hrnek a začala hlasitěji usrkávat. To byl její způsob, jak rozbít ticho. A já měl ten zvuk rád. Protože dokud usrkávala kávu, byla tady. Dokud usrkávala, ještě nikam neodešla. „Vyspala ses dnes lépe?“ „Ne.“ Jedno slovo. Ale tónem, který znamenal: Sklapni. Nechci mluvit. 18 Tak jsem zmlkl. Otevřela svůj deník. Ten top secret deník, na který jsem nesměl nikdy sáhnout. Ani při uklízení stolu. Ani omylem. Ani prstem posunout jeho desky. Byla v něm její tajemství. Její svět. Svět, do kterého jsem nikdy nedostal pozvánku. Začala kreslit. Nevím co. Někdy jen několik čar. Jindy celé stránky. Občas jsem se nenápadně nadzvedl a pokusil se zjistit, co vlastně kreslí. A pokaždé to přišlo. Ani nezvedla hlavu. Jen se podívala přes okraj stránky. Ten pohled znamenal: „Kam koukáš?!“ A já okamžitě uhnul očima. Jako kluk přistižený při něčem zakázaném. Nikdy jsem se jí nezeptal, co kreslí. Ne nahlas. Otázky jsem jí pokládal jen ve své hlavě. Vidiš mě? Vnímáš mě? Existuju ve tvém světě? A někdy jsem si dovolil i tu nejnebezpečnější: Možná mě dokonce miluješ? Na tu jsem ale nikdy nenašel odvahu čekat na odpověď. Vstal jsem. Protože kdybych zůstal sedět ještě chvíli, psychicky bych se

sesunul přímo před ní. Odešel jsem do sprchy. Oblékl se. Chystal se do práce. A potom přišla ta chvíle. 19 Ta obyčejná chvíle, která se tisíckrát opakuje a člověk vůbec netuší, že jednou bude poslední. Stál jsem u dveří. Podíval se na ni. Ona kreslila. Ani nezvedla hlavu. Žádný polibek. Žádné: „Měj se hezky.“ Žádné: „Večer se uvidíme.“ Jen jsem jí věnoval pohled. A čekal. Možná jednu vteřinu. Možná dvě. Možná celý svůj život. Nic. Otevřel jsem dveře. Vyšel ven. A když jsem je za sebou pomalu zavíral, usmál jsem se. Ten úsměv nikdo neviděl. Ani ona. A přesto jsem zašeptal: „Miluju tě.“ Pro jistotu. Kdyby přece jen někdy zvedla pohled. Kdyby mě slyšela. Kdyby se přece jen jednou podívala. Za celých třicet dva let to nikdy neudělala. Když jsem se v noci vracel domů, už jsem přes měsíc svítil jen krátkým pohledem do pokoje. Viděl jsem její odhalené rameno. Spala. Samozřejmě přesně na své polovině postele. I po tolika letech měla její polovina své neviditelné hranice. A já je znal dokonale. Lehl jsem si tedy přesně na tu svou. Ani o píd' vedle. Nikdy jsem si nedovolil překročit pomyslnou čáru mezi námi a přitáhnout se k ní. Věděl jsem, co by následovalo. Slovní katastrofa. 20 Taková, po které člověk ještě dlouho slyší ozvěnu v hlavě. Proto jsem se poslušně zasunul pod svou peřinu, otočil se na bok a snažil se ani nedýchat. Jako kdyby mohla poznat, že jsem přišel pozdě. A ona by samozřejmě poznala. Vždycky poznala všechno. Jen ne to, co jsem si přál, aby poznala nejvíc. Tentokrát jsem se vracel o několik hodin později. V krvi jsem měl několik skleniček kvalitního koňaku. Ne proto, že bych měl rád alkohol. Pil jsem proto, abych na několik hodin přestal být sám se svým vlastním životem. Abych nemusel přemýšlet, kam jsem se dostal. Co jsem neudělal. Co jsem neřekl. A hlavně... proč jsem zůstal vedle ženy, ke které jsem se za třicet dva let nedokázal ani přitisknout. Ležel jsem potmě. Slyšel jsem její dech. Pravidelný. Klidný. A mezi námi byla možná půl metru. Jenže mně těch padesát centimetrů připadalo jako celý svět. Zavřel jsem oči. A jako každou noc jsem si v duchu řekl: Zítřka. Zítřka se jí zeptám. Zítřka jí řeknu, co cítím. Zítřka ji obejmou. Zítřka už nebudu mít strach. Jenže ráno vždycky přišlo. A já zase mlčel.